

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko P. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda na rzecz pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powoda A.W. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 15 grudnia 2014 r., którym oddalone zostało powództwo główne w całości i powództwo ewentualne w całości, wniesione przeciwko pozwanemu P. w W.. W pozwie A. W. domagał się zasądzenia wskazanych kwot z tytułu obniżenia stypendium sportowego za okres ośmiu miesięcy 2010 r. oraz odszkodowania za pozbawienie go statusu reprezentanta Polski, a tym samym możliwości otrzymania stypendium sportowego za okres od 1 września 2010 r. do 31 sierpnia 2011 r. Żądanie ewentualne zgłoszone po roku dotyczyło stwierdzenia prawa do otrzymania stypendium sportowego przyznanego przez Ministra Sportu i Turystyki za okres od 1 stycznia do 31 sierpnia 2012 r. w określonej kwocie i zasądzenia różnicy między sumą należnego stypendium a sumą rzeczywiście wypłaconą, a także posiadania statusu reprezentanta Polski w kajakarstwie w sezonie 2010/2011 i w konsekwencji prawa do otrzymania stypendium sportowego we wskazanej wysokości, przyznawanego przez Ministra Sportu i Turystyki za okres od 1 września 2010 r. do 31 sierpnia 2011 r.

Postanowieniem z dnia 26 marca 2012 r. Sąd Rejonowy odrzucił w całości pozew, a Sąd Okręgowy oddalił zażalenie powoda postanowieniem z dnia 24 października 2012 r. W wyniku skargi kasacyjnej powoda Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego i poprzedzające je postanowienie Sądu Rejonowego. Po merytorycznym rozpoznaniu sprawy, Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo, a Sąd drugiej instancji oddalił apelację powoda, tak jak to zostało wskazane na wstępie. Było to rezultatem ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej przez Sądy obu instancji, które uznały za bezpodstawne przypisywanie pozwanemu wyrządzenia szkód powodowi czynem niedozwolonym i wypełnienia przesłanek odpowiedzialności opartej na art. 415 k.c.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 415 k.c. przez jego błędną wykładnię odnośnie do przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej: szkody i winy;

art. 65 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa, ewentualnie po uchyleniu tego wyroku przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. i przedstawił zagadnienie prawne, które uznał za istotne, formułując je w postaci dwóch pytań. Pierwsze, czy stwierdzenie w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym, że Minister Sportu i Turystyki może przyznawać zawodnikom stypendia sportowe oznacza uznaniowość decyzji Ministra, jeżeli są określone w aktach wykonawczych tego Ministra zasady, tryb i wysokość stypendiów i czy zawodnikom spełniającym kryteria przysługuje roszczenie o przyznanie stypendium w określonej wysokości i czasie trwania. Drugie pytanie dotyczy roszczenia zawodnika o uzyskanie statusu kadrowicza, spełniającego kryteria wewnętrznie ustalone w regulaminie związku sportowego, w stosunku do tego związku.

Sformułowane zagadnienie prawne w postaci przedstawionych dwóch pytań nie spełnia przesłanek wymaganych przez art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż jest w rezultacie pytaniem o rozstrzygnięcie sporu prowadzonego w niniejszej sprawie. W doktrynie i orzecznictwie, w tym w publikowanych postanowieniach Sądu Najwyższego jest od dawna utrwalone stanowisko co do tego, czym jest zagadnienie prawne przedstawione do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu. Ma ono mieć charakter profesjonalnego wyводу prawniczego, z którego będzie wynikać, jakie argumenty przemawiają za stanowiskiem prezentowanym przez zgłaszającego zagadnienie, na czym polegają jego wątpliwości, jakie znaczenie dla rozwoju prawa ma udzielenie na nie odpowiedzi, w sytuacji postawienia problemu

abstrakcyjnie, bez odwoływania się do konkretnej sprawy, ale mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Wprawdzie pełnomocnik skarżącego próbuje pokazać uniwersalność problemu przez konfrontowanie sytuacji powoda z innymi osobami, które na podstawie tych samych kryteriów zostały inaczej ocenione niż powód i uzyskały oczekiwane przez niego świadczenia, ale to nie znaczy, że przez to powstaje problem ze rozumieniem przepisu prawnego, który stanowi podstawę podejmowania decyzji. W uzasadnieniu wniosku w ogóle nie zostało wywiedzione, dlaczego uważa się, że postulowane uprawnienia skarżącego miałyby mieć postać roszczeń, które stanowią, jak się słusznie uważa w doktrynie rodzaj bezpośredniego prawa podmiotowego.

Z kolei, jest oczywiste, że w przypadku fakultatywności określonej decyzji, co we wniosku o przyjęcie skargi jest przyznane, uprawniony organ może ją podjąć jako pozytywną, negatywną lub nie podejmować jej w ogóle, gdyż mimo spełnienia ustalonych kryteriów (zawartych np. w aktach wykonawczych, w wewnętrznych uchwałach itp.) przez różne osoby oceni spełnienie tych kryteriów odmiennie wobec tych osób. Nie jest to jednak problem prawny, w takim kształcie, jak zaprezentowany we wniosku. Ponadto, zagadnienie prawne nie może być budowane przez pryzmat własnego widzenia stanu faktycznego i oceny przeprowadzonych dowodów. To nie należy do podstaw skargi kasacyjnej, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c.

Mimo zapowiedzi pełnomocnika skarżącego, że w sprawie występuje, poza przedstawionym zagadnieniem prawnym, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub rozbieżnie ocenianych w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), kwestia ta nie została w ogóle rozwinięta.

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 102 w związku z art. 390 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

